

II.

Met dit schrijven wil ik sympathie betuigen met hetgeen prof. PEKELHARING schreef en anderen opwekken die beweging te steunen. Wil men onze Maatschappij redden, want het is niet onwaarschijnlijk, dat voor verscheidene leden de laatste gebeurtenissen reden zullen zijn om den band, die hen nog met onze Maatschappij verbond, geheel te verbreken, dan moet men tot de oude tradities terugkeeren en dan diene men het pad te verlaten, dat tegen verwachting niet naar boven voerde, maar ons steeds verder van den goeden weg verwijderde. De band toch, die vele leden met onze Maatschappij verbindt, is niet sterk en in den laatsten tijd vooral voor de leden buiten de groote steden nog zwakker geworden. Had men indertijd te Zwolle, ik meen in 1903, het voorstel van de afdeling *Rotterdam* tot de onderlinge, verplichte verzekering aangenomen, dan zou nu alles heel anders zijn en zou men zich nog wel eens bedenken en niet dadelijk dreigen de gemeenschap te verlaten, indien men zijn zin niet kreeg; maar dat is nu, jammer genoeg, te laat. Het is echter niet te laat om terugtekeeren en het plan van prof. PEKELHARING te volgen; er blijven nog genoeg ideëele en anderen redenen over om ons te zamen te houden. Vroeger was dit toch ook het geval en juist buiten is de band met de Maatschappij zwakker geworden, sedert men zich meer in de richting van de vakvereeniging voortbewoog. De onderwerpen, die door het hoofdbestuur ter behandeling werden gezonden, vonden in de afdelingsvergaderingen steeds minder belangstelling; de vergaderingen werden steeds minder bezocht, omdat men de onderwerpen niet belangrijk genoeg vond en meende zijn tijd beter te kunnen besteden. De algemeene vergaderingen, waar vroeger zoo'n prettige geest heerschte, werden steeds vervelender, behalve voor enkelen. De arts van buiten, die daar vroeger kwam om oude vrienden weer te ontmoeten en nieuwe te maken, was er op een prettige wijze eens uit, luisterde met belangstelling naar de gehouden redevoeringen, hoorde ook nog andere zaken, keerde opgewekt naar huis terug en ging opgefrischt weder aan zijn werk; zoo waren er velen ook uit de steden. Dat is nu in de laatste jaren anders geworden; er zijn er nog vele van de vroegere trouwe bezoekers der algemeene vergadering over, maar zij komen niet meer, de aardigheid is er voor hen af; maar, indien zij nog eens een ouderwetsche algemeene vergadering konden bijwonen, ik denk, dat er dan weer velen op het appèl zouden verschijnen. Daartegenover staat, dat de contributie steeds gestegen is, zoodat menigeen zich afvraagt: waarom blijf ik nog lid? Laten zij, die dezelfde vakbelangen hebben, zich aaneensluiten om krachtig voor die belangen optekomen en laat onze Maatschappij blijven, wat zij vroeger was, toen er over vakbelangen weinig of niet werd gesproken; het groote familiehuus, waar allen te zamen kwamen, hoe verschillend werkkning en positie ook mocht zijn.

A. BAKHUYSEN SCHULD.

Renkum, Oranje Nassau's Oord, 6 Januari 1919.

III.

Het ingezonden stuk van prof. PEKELHARING zal vele leden onzer Maatschappij met angst hebben vervuld, wat betreft haar toekomst. Dat van liefde voor de Maatschappij getuigende stuk wil ik echter niet onweersproken laten, omdat ik dien angst niet deel.

Het is begrijpelijk, dat velen in de laatste jaren den indruk hebben gekregen, dat in onze Maatschappij de engere vakbelangen dreigen op de spits te worden gedreven. Mijns inziens is dat echter niet meer dan schijn. De voorgenomen ziekteverzekeringswetten hebben geëischt, dat de Maatschappij, en vooral met het oog op algemeen maatschappelijke belangen, op haar post stond en moest trachten leiding te geven, hetgeen zij heeft gedaan naar beste weten.

Bij de practische uitvoering van onderscheidene maatregelen, die daarvoor noodig waren, moesten zich wel kleinere conflicten voordoen bij de uiteenlopende belangen

van de onderscheidene personen en groepen. Tengevolge daarvan zijn in de laatste jaren in onze Maatschappij vele besprekingen gevoerd en moest bij herhaling een agenda voor een vergadering daarvan melding maken; eerst ten opzichte van de apothekers, daarna van de specialisten, verkeerd begripen van het algemeen bindend besluit 1912 leidde tot behandeling van „den leidraad” in de algemeene vergadering te Leiden in 1914, daarbij is nog gekomen de tienjaarlijksche reglementsherziening. Onderscheidene leden, die zich in die zaken niet hebben ingewerkt, kregen den indruk, dat het gehalte der werkzaamheden op lager peil kwam te staan. Vele van de besprekingen over die vraagstukken hadden in hoofdbestuur-, afdelings- en algemeene vergaderingen echter achterwege kunnen blijven, indien inderdaad de organisatie der Maatschappij er op berekend ware geweest de voorkomende moeilijkheden in kleineren kring op te lossen.

Het voordeel nu van de thans aangenomen regeling is wel hierin gelegen, dat het praktisch uitvoerbaar is geworden deze vraagstukken en geschilpunten in kleineren kring af te handelen. Met hoopvol vertrouwen zie ik, dat de in de Maatschappij georganiseerde specialisten en de te organiseren huisartsen personen zullen afvaardigen naar het hoofdbestuur, die zullen beseffen met een eereschuld te zijn belast, die van voldoende ruime opvatting zullen zijn en wier heilig streven het dus zal zijn om algemeene belangen voor te staan en die zullen meewerken met liefdevollen ijver aan den verderen bloei van de Maatschappij in den zin, zooals sinds haar oprichting is bedoeld. Alle geneeskundigen zijn in dat opzicht één; zij allen hebben eenparig te streven naar hetzelfde doel, naar een zoo goed mogelijke geneeskundige verzorging van het Nederlandsche volk. Blijven ook die geneeskundigen, die in hun dagelijksch werk niet treden op het scherper omschreven gebied van het uitoefenen der geneeskundige praktijk, meewerken aan de belangen, die de Maatschappij heeft te behartigen, dan zal dat aan het werk der Maatschappij slechts ten goede komen; zij ook blijven, naar ik hoop, op hun post en de vaan getrouw.

Nog steeds mogen wij onze Maatschappij beschouwen als de vereeniging, die voorstaat de algemeene, sociale en wetenschappelijke belangen, ook na de thans genomen besluiten, doch die daarbij ruimte geeft ook de vakbelangen harer leden onder de oogen te zien. De Maatschappij is geen vakvereeniging, maar kan bij voorkomende gevallen als zoodanig dienst doen, maar dan op gematigde en gepaste wijze en medegeleid door hen, die in hun eigen werk buiten de engere vakbelangen staan. Mocht onverhoopt blijken, dat de nieuw gekozen koers leidt tot het op de spits drijven van een vakactie, dan zal de tijd gekomen zijn uit te zien naar een anderen weg, die zeker niet was gevonden door de ingediende voorstellen van het hoofdbestuur. Na de genomen besluiten is het thans niet de vraag, of de specialisten terecht of ten onrechte van meening waren, dat hun belangen in onze Maatschappij niet veilig waren, en of er een andere oplossing mogelijk ware geweest. Wij, leden, hebben thans allen oprecht en ernstig te pogen onze Maatschappij te doen blijven beantwoorden aan haar doel.

Groningen, 10 Jan. 1919.

J. D. HEFTING.

DE SPAANSCHÉ GRIEP.

Tot vervelens toe krijgen wij elke week stukken te lezen over de Spaansche griep. Mij dunkt, ieder onzer weet nu wel, welke verwickelingen er bij voorkomen, althans kunnen voorkomen; echter de kern der zaak is „de behandeling”.

Met genoegen las ik daarom het schrijven van collega JUL. LEYDESDORFF in het nummer van 4 Jan. jl. Zou het nu niet mogelijk zijn op de door hem voorgestelde enquête in te gaan? Het geldt toch de vraag: „Is sublimaat, in welken vorm dan ook, een goed geneesmiddel”? Zij is voor ons, die buiten de geleerde centra wonen, bijzonder van belang.

Uden, 12 Januari 1919.

F. PETERS.